

ՔԱՐՈՋ

«Յանուն Հօր եւ Որդոյ եւ Հոգւոյն Սըրբոյ. ամէն»

«Երանի սգաւորաց, զի նոցա է արքայութիւն երկնից» (Մատթէոս Ե 4):

Սիրելի հավատացյալներ, ինչպէս գիտենք, մեր Տէր Հիսուս Քրիստոս Իր երկրային կյանքում պանապան առակների միջոցով խոսեց ճշմարիտ և առաքինի բարոյականին հասնելու մասին:

Նրա կարևոր բարոյներից մեկն է «Լեռան քարոյ»-ը, որ Փրկիչն արտասանեց քրիստոնյաների կողմից «Երանությանց լեռ» կոչված բարձունքի վրա: Հիսուս այդ քարոյը ուղղեց տասներկու նորընտիր աշակերտներին և Կոզմոս ծարավով տոչորվող հավատացյալ ժողովրդին: Քրիստոս հաստատեց, որ Ինքը կորացնում է բարոյականության և առաքինության ներքին հիմքերը և ոչ թե արտաքին և աշխարհային ձիրքերը: Ներքին հպոր բարոյական հիմք ունեցողներին «Երանի» է տալիս, իսկ արտաքին առավելությունների ձգտողներին՝ «վա՛յ» էր կարդում: Այդ երանիներից մեկն էլ ուղղված է սգավորներին. «Երանի սգավորներին, որովհետև նրանցն է երկնքի արքայությունը»:

Մարդն իր ծննդից մինչև մահ ունենում է ուրախության և սգո բազում օրեր: Ուրախ օրերին՝ վայելելով երկրային բարիքները կարող է չափապանցնել դրանք, ինքնամոռացությամբ մղվել մոլության և տուրք տալ կործանարար կրքին: Մոռանում և անտեսում է իր իսկ տենչած բարիքներն ստեղծողին ու արարողին: Իսկ տրտմության և սգո օրերին մարդը սկսում է հոխորտալ ու բողոքել ընդդէմ աշխարհին ստեղծողին և նրան մեղադրել անարդարության և անգթության մեջ: Սակայն մեղավոր մարդու տրտմուքն ու ինքնաարդարացման փորձերը միշտ էլ անհիմն են եղել: Նա անխուսափելիորեն պատժվել է՝ մոլոր օրերին գործած մեղքերի համար:

Մարդկության պատմության առաջին պա-

տիժը մարդու դրախտից արտաքսվելն էր: Սա նաև երկրային կյանքի առաջին սուգն էր: Եղեմից վռնված մարդը գիտակցեց իր մեղքը և սգաց ոչ թե դրախտում վարած բարվոք կյանքի կորուստը, այլ սգաց Աստուծո կորուստը:

Ապա մարդաշատ փողոցում մորը կորցրած մանուկի պես՝ մարդն սկսեց փնտրել Աստծուն դարեր շարունակ, մինչդեռ բարեգութ Աստված միշտ մարդու կողքին է:

Եթե հետադարձ Դայացք գցենք փնտրությունից այդ ճանապարհին, կտեսնենք, թե մարդը հոգեկան այդ սուգը փարատելու և մխիթարվելու համար նյութական չաստվածներ է ստեղծել, ապավինել նրանց, երկրպագել ու պաշտել: Սակայն մարդու հոգին մնացել է սին ու դատարկ:

Մարդը չի դադարում Աստված փնտրելուց: Գիտակցության ավելի բարձր մակարդակում նա դիմում է իմաստության: Գիտության տարբեր բնագավառներում Աստծուն փնտրելու և գտնելու բազում փորձեր են արվում, սակայն զուր ջանքեր են գործադրվում, որովհետև փոխանակ իրենց իմաստություն տվողին պաշտեն, իմաստությունն են պաշտում: Կարծես այսպիսիների մասին է Ժողովողն ասում, «Ես իմ սիրտը իմաստությունը ճանաչելու և խնդությունը գտնելու տվի, քանի որ շատ իմաստության մեջ շատ տրտմություն կա. ու իր գիտությունն ավելացնողը իր վիշտն է ավելացնում» (Ժողովող Ա 17—18):

Չէ՞ որ մարդիկ այս երկինքն ու երկիրը ստեղծող Տէր ունեն, և մարդու գոյության իմաստը Արարչի փառաբանումը պիտի լինի, այլապես ի՞նչ իմաստ ունի գալ աշխարհ, աննպատակ ապրել և սգալ: Մի՞թե մարդն աշխարհ գալով միայն պիտի սգա և ըմպի դառնության բաժակը: Չէ՞ որ Աստված մարդու համար ստեղծեց երկիրը և ամենայն բարիք, որ նրա վրա է, ապա ինչո՞ւ պիտի մարդը սգա:

Ահա այս հակասական վիճակն էր տիրում մարդու ծարավից ճաքճքված հոգում, երբ գթառատ Աստված մարդուն կարկառեց իր բազուկները, և Աստուծո Որդին ջանաց օգնել նրան՝ ըմպելու կենաց աղբյուրը: Փրկիչն իր երկրային կյանքում սգաց ու տանջվեց մարդու համար և ցույց տվեց Աստծուն զբոսնելու միակ ուղին: Աստվածորդին իր արյամբ հատուցեց մարդու մեղքերից փրկությունն ու հոգեկան ապաստությունը:

Այսօր մարդկությունը ավելի քան երբևէ կարիք ունի սգալու, քանզի ստորանալով, ապրելով երկրային հեշտանքներով լի կյանքով՝ բթացնում է իր հոգու զգայարանները և տուրք է տալիս մարմնի կարիքներին: Ավելին, ատամ ենք կրճտացնում միմյանց դեմ, փոխանակ հետևելու Աստվածատուր պատվիրանին՝ սիրելու մեր ընկերոջը մեր անձի պես:

Այսօր հայ ժողովուրդը սգում է իր պատմության մեծագույն ողբերգությունը՝ Եղեռնի 70-ամյակը: 1915 թվականին Թուրքիան նույնպես Աստծուն որոնելու համար իր արյան ծարավը հագեցրեց հայ ժողովրդի դեմ իրագործած սպանդով: Մի՞թե սա հոգու սուլ

չէ: Ինչո՞ւ ենք մոռանում մարդկության փորձություններով լի ողբերգական ճանապարհը: Չէ՞ որ մեղքի հատուցումը պատիժն է, ուրեմն ինչո՞ւ է մարդն այսքան հայարտացել իր կարողությամբ և գիտությամբ և չի անսում Աստուծո ձայնին: Մի՞թե կարիք կա մի նոր Սողոմ-Գոմորի կամ մի նոր Եղեռնի: Ուրեմն իբրև ժողովուրդ սգանք մեր նահատակ եղբայրների արդար արյունը և ձգտենք Աստվածային բերկրանքին՝ երկնից արքայության:

Քանզի միակ սպեղանին, որ կարող է բուժել մարդու սգավոր հոգին՝ Աստուծո ճշմարիտ ճանապարհին հետևելն է:

Հետևաբար՝ «Երանի սգավորներին, որովհետև նրանք պիտի մխիթարվեն»: Եվ «Վայ ձեզ, որ այժմ ծիծաղում եք, որովհետև պիտի սգաք ու պիտի լաք» (Ղուկ. 2 25):

«Շնորհք, սէր եւ խաղաղութիւն Տեառն մերոյ Յիսուսի Քրիստոսի եղիցին ընդ ձեզ, ընդ ամենեւեանդ, ամեն»:

ՀԱՅԿ ՍԱՐԿԱՎԱԳ ՉՈՒԼՁՅԱՆ

Հոգևոր ձեմարանի Ե լսարանի ուսանող

